

עיטרת שאלוהם

קול קאמרנא 074796208

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ו

עיטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק אדמו"ר שליט"א

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים. וראה הכהן את הנגע בעור הבשר ושער בנגע הפך לבן ומראה הנגע עמוק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אותו (יג ב-ג)

לפי"ז יובן שמה שמסתלקת אור החכמה ע"י הנגעים, הוא ע"י שמתגאה ופוגם ב"ה משם הוי"ה שהם המוחין דאוי"א.

ובזה נבוא לפרש המקראי קודש, אדם כי יהיה בעור היינו אם יהיה פירוד בין אדם שהוא בחינת ז"א לעור בחינת מלכות (ע"ה שער ל"ח פ"ב), בסוד 'עור בעד עור' (איוב ב ד), כי תמורת ג"פ אור נעשה בחינת עור שהוא תערובת טוב ורע, וזהו אדם כי יהיה בעור היינו שז"א מאיר למלכות בלי אור החכמה, ולכן נשארה ונקראת בחינת עור ולא אור.

ולכן שאת או ספחת או בהרת היינו שתמורת ג' מיני אור שהם ג' מיני יחודים שיש בזו"ן, נעשה הג' מיני נגעים. והיה בעור בשרו לנגע היינו נגע הוא אותיות ענג, והנה אות ע' של ענג מרמז על ז' תחתונות, ואות נ' מרמז על נו"ן שערי בינה, ואות ג' מרמז על שלש ראשונות חב"ד, היינו שהענג בא ע"י שיש המשכת המוחין לז"א, משא"כ כשנעשה נג"ע הוא כשאין המשכת המוחין כמבואר לעיל. וכל זה בא מצרעת שהוא גאווה, כי צרע"ת בגי' י"פ ע"ז עה"כ, ר"ת ע'בורה ז'רה, שהוא הגאווה כמאמרם ז"ל (סוטה ד:).

ולכן והובא אל אהרן הכהן שהוא ימשיך לו אור החכמה כמבואר לעיל, וזהו והוב"א עה"כ בגי' שם אהי"ה, שהוא בחינת צלם שצריך להמשיך לו הצלם דאבא, ועי"ז יסתלק ממנו אחיות החיצונים.

אבל מ"מ לא כל חוטא שווה בזה, כי מי שכבר נשתרש בחטא, לו אין יכול הכהן לתקנו, וזהו אמרו ומראה הנגע עמוק מעור בשרו היינו שהחטא הוא עמוק שכבר נשתרש בחטא, ולכן וטמא אותו כי אינו יכול לתקנו. אבל אם עמוק אין מראה מן העור וכו' והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים וגו' היינו שעוד לא נשתרש בחטא כל כך, אז יכול הכהן להמשיך לו אור החכמה ולתקנו בהדרגה.

רעוא דרעוין תשע"ח לפ"ק

ר"ח חנוכה ופורים פ"ד) וז"ל: ודע, כי יש בה ג' יחודים, א' נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד, ובוה היחוד הוא הוי"ה אדנ"י. ולפעמים הוא נגד החזה, ואז הוא הוי"ה אלהים. ולפעמים הוא שוה עד הכתר שלו, ואז הוא הוי"ה אהי"ה, וג' יחודים אלו ג' נ"ר עיי"ש.

נמצא מכל זה, שהנגעים באים ע"י שמסתלק מוחין דאבא מזו"א, ואז החיצונים יונקים מהחסד דים המגולים של בינה, ועי"ז אין מאיר ז"א למלכות את הג' אורות, ונעשה תמורתם הג' מיני נגעים, ועי"ז אין היחוד של זו"ן בג' מקומות הג"ל.

והביאור בזה יש לומר, דהנה ידוע שכל כוונת עבודת האדם בעולמו בתורה וקיום מצוותיה, הוא כדי שיהיה היחוד של קוב"ה ושכינתיה, וכמו שאומרים לפני כל עשיית המצוות לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה.

וזה אמרו חז"ל (ערכין מז:). שעל שבעה דברים נגעים באין, ואחד מהדברים הוא על גסות הרוח עיי"ש. והנה ע"י שהאדם מתגאה הוא פוגם ב"ה משם הוי"ה שהם המוחין דאוי"א, וכמו שאיתא בשער רוח הקודש (תיקון ז' דף יא:): וז"ל: תיקון הגאווה, ובתחילה נבאר מהו הפגם שלה והיכן אחיזתה. דע כי הגאווה מקומה בשם י"ה, שהוא שתי אותיות הגבוהים שבשם ההוי"ה, אשר עליהם נאמר 'הוי"ה מלך גאות לבש' (תהלים צג), והנה היא גאווה כפולה, האחת היא בשם י"ה פשוט שהוא בגי' גאו"ה, והשנית היא באותיות מלוי שם י"ה בההי"ן, שהם וד"ה שגם הם בגי' גאו"ה, והנה לא יאתה הגאווה אלא להקב"ה, כי עליו נאמר ה' מלך גאות לבש. וכשהאדם מתגאה למטה גורם פגם למעלה, והוא כי הנה אין אחיזה לקליפות אלא בשתי אותיות ו"ה התחתונות של ההוי"ה, שהוא סוד הו"ק בלבד כנדע, ועי"ה האדם המתגאה גורם גאווה ותגבורת של הקליפות, שיתגאו ויעלו עד מקום י"ה, ויתאחוזו וינקו משם עיי"ש.

והנראה לפרש עפ"י מה שביאר מרן האריז"ל בעץ חיים (שער לח פ"ז) ענין הנגעים, וז"ל: הנה האדם הוא ז"א, שיש בו שם מ"ה דמילוי אלפי"ן כמנין אדם, ושולשתן הם בקו האמצעי שבו, ראשונה בדעת, שניה בת"ת בשליש אמצעי, וג' ביסוד. והנה כל ז"א מוג' אלו הוא בחינת אור א', נמצא שיש אל ז"א ג' אורות שלימים. והנה ג' אורות אלו הם בחינת חסדים. אמנם ב' נשים יש לז"א מאחוריו והם לאה ורחל, ונדע כי לאה היא בדעת דז"א עד החזה, ורחל מן החזה עד סיום רגליו, נמצא כי לאה לוקחת אור א' לבד העליון שהוא בדעת דז"א, ורחל לוקחת ב' אורות התחת"י נים שהם א' בחזה בשליש האמצעי, ואור ב' ביסוד דז"א.

ונתחיל לבאר הפסוקים אדם כי יהיה וגו' כי הנה אין הג' אורות הנ"ל יוצאין להוץ לבנות ולתקן פרוץ לאה ורחל, רק בהיות ג"כ בחי' המוחין דז"א דמצד אבא מלובשים בתוכם, והטעם לפי שהמוחין דאבא הם הדוחין את החיצונים מלהתא"חז בחסדים של הבינה המגולין, וכאשר אין אור המוחין דז"א מצד אבא נגליו, אז נאחזים החיצונים, ולכן תמורת ג' אורות שהם הג' אלפי"ן במילוי מ"ה כנ"ל, אשר יוצאין ומתקנין את לאה ורחל באחור ז"א. יוצאין ג' מיני נגעים הנקרא שאת ספחת בהרת אשר מהם יניקת כל החיצונים.

והנה כיון שהסיבה אל הצרעת והנגע הוא הסתלקות מוחין דז"א דמצד אבא, לכן והובא אל אהרן הכהן כי הנה אהרן הכהן הוא מצד אבא, כי אהרן גימטריא ע"ב קפ"ד, שהם אחוריים הפשוטים והמלאים של הוי"ה דיודי"ן שבאבא, כי הנה כבא המוחין מצד אבא בז"א, אז יאירו החסדים של המוחין דאמא, ויסתלק הצרעת שהוא אחיות החיצונים בהם עיי"ש.

והנה הג' מיני אורות המאירים בג' מקומות במלכות, הם הג' מקומות שיש בהם היחוד של זו"ן, כמבואר ממרן האריז"ל (פרי עץ חיים שער

עטרת פז

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה
זכר וגו' (יבב).

אפשר לומר וזה החלי בעזה"ת בזכות אבותי הקדושים זי"ע ועכ"ל. דהנה רש"י ז"ל פירש עה"פ 'את תדבר אלינו' (דברים ה כד) התשתם את כוחי כנקבה וכו'. ועיין גם במסכת ברכות (לב). שפירשו בחטא המרגלים, שאמר משה 'מבלתי יכולת הוי"ה' (במדבר יד טו) יכול ה' מיבעי ליה, אמר רבי אלעזר, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם עכשיו יאמרו אומות העולם תשש כחו כנקבה ואינו יכול להציל עי"ש. רואים מזה שנקבה

מרמז לתשות כוח.

וזה מרמז הכתוב **דבר אל בני ישראל אשה** אם יהיו חו"ש בני ישראל בבחינת אשה שתששו כוחם כנקבה ח"ו שהם בשפל המצב, מ"מ לא ידאגו כלל, רק יראו לעשות מצוות ומעשים טובים ולעסוק בתורה וביראה, והשם יתברך בוודאי יעזור ויושיע לכלל ישראל.

וזה מרמז התורה **כי תזריע וילדה זכר** היינו שתיבת **כי** עם הר"ת וסו"ת של **וילדה זכר** בגימטריא רמ"ח, לרמז שע"י שהאדם **תזריע** בתורה ובמצוות, ע"י כן יהיה הרמ"ח אברים שלו חזקים ובראים בשלימות ובכח כמו בחינת זכר על הצד היותר טוב, וכמ"ש בזה"ק (ח"ג רעה). 'זכר' עם ו"ה ג' רמ"ח. השם יתברך יעזור לנו ישועה בקרוב, בביאת גואל צדק במהרה דידן אמן.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא

ושערה לא הפך לכן וגו' (גד)

ושערה דין לא מפיק הא, כדדריש חז"ל **ושערה לא הפך לכן** ולא שער מחייתה, דבעינן שהבהרת יהפוך את השער ללובן, ולא כשנהפכה השער ללבן בתוך המחיה שבתוך הבהרת. וחכמים חולקין על רבי שמעון, וסוברין אף שלא הפך הבהרת את השער ללבן, אלא המחיה שהוא בשר חי הפך את השער ללובן, ג"כ טמא, דהא גם המחיה נגע אקרי וכתוב ושער בנגע הפך. וידוע דהלכה כחכמים הרבים ולכן נכתב לדעת חכמים ושערה בלא מפיק, אף שאינו שער של הבהרת אלא של המחיה ג"כ טמא. ולזה ושערה לא הפך אפילו אינו שערה אלא שער מחייתה, בעינן ג"כ שלא יתהפך ללובן במחייתה, דאם הפך במחייה טמא ג"כ, עיין תורת כהנים (פרשתא ב).

'היכל הברכה' דף ק: מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת

והוקא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים (גב)

צבי מזידיטשוב הקדוש בכל מיני קדושות, בני אייזיק הידעת, כשהיית בן ארבעים שנה, עדיין היית מתיירא אם איננו מקליפות נגה, ואף עד היום מרתתין אברי מזה, הידעת, שיש עתיק בקליפה, ורישא דלא אתיידע, כמו בלעם כידוע מדברי מרו, ובלעם על ידי פגם בדקות, נעשה קליפה רוע גמור רחמנא ליצלן. וישתבר הלב על ידי זה למאה שברים נשברה לב נשבר. וכן חטא אדם הראשון היה בדקות גדול הרבה, וכשנדחה ונפל, היה לו להתחזק בהכנעה שלא לעבור על מימריה דרחמנא שצוה לו על פי פשטות כשירד בעשיה, לא יאכל מעץ הדעת (בראשית ב יז), ובה יחזור למדריגתו ויתקן הפגם הדק שטעה ביחוד הנורא, ועביד קצת פירוד בטעות נגה, ודי בזה עד כאן.

'אהר ח' ח"א דף ק: מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

(דברי הימים-ב יז ו) ותמורת דבור, שכן כ"ג פעם אדנ"י, עולה כ"ב אותיות התורה, אלף תצ"ה, ושרש הדבור משם אדנ"י בחילוף תקט"ס, ונעשה ספחת שמשתוקק שהכל יספחו אליו והוא יהיה רב ורבי וראש וזנב, וזה פוגם בדבור שורש שמות ישראל, וסובר בזדון לבו שהוא גאון עולם וכל הדור טפלים אליו, רבן של כל בני הגולה, והעני הזה צורתא דשמעתתא אינו יודע, אלא להפוך דברי אלהים חיים, פוסק פסקים לא טובים.

יש מתגאה במעשים מאנשי שם, בונין בתי כנסיות, ולא לשמא דה' אלא להיות מאנשי השם בהרת עזה כשגל עם סימני טומאה עלה במקומה, מלך עליון יאיר עינינו ויציל מכל טעות.

ולא לחנם אמר לי מורי ורבי דודי רבינו

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

יש מתגאה ועושה עצמו אלוה, כמו שאמרו הקדמונים, מועטים הם בעולם שאינם עושים עצמם בגאווה שלהם אל נכר כפרעה הרשע, וכחירם, וכיואש מלך יהודה שהרג זכריה הנביא על ידי שעשה עצמו אלוה, והתיר להרגו במקדש ביום הכיפורים שחל להיות בשבת, והוא שאת בסימני טומאה.

יש מתגאה עצמו בתורה ובדבור שורש נשמות, כי נודע שהתורה נקראת שם ספר, סוד לאה ורחל בכתב ובעל פה, ועל ידי זה יצא שם רע כי פגם בדבור. ועל ידי פגם המחשבה בגאווה, אין אני והוא יכול לדור (ערכין טו), ונעשה אל אחר עמלק שאת התנשאות הרע, והיפך 'יגבה לבו בדרכי ה'

ואם נקבה תלד וטמאה שבעים כנדה וששים יום

וששת ימים תשב על דמי טהרה (יבא)

שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף (במדבר יב יד) ואמרו רז"ל (בבא קמא כה). ק"ו לשכינה י"ד יום ע"ש.

וששים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה ר"ל כמו שכתבתי לעיל אצל 'שלשים יום ושלושת ימים' ששם הוא מיירי מעיקר תיקון של מלך הדר, ויש שם ימי טהרה כ"ו ימים כמנין שם הוי"ה, משבעה ימי טהרה, ג"כ כנגד כל ה' מדות, והם חוץ משבעה ימי הטומאה ממש. ה"ה כאן ג"כ מיירי בתחלה משבעים ימי טומאה ממש שהם י"ד יום. ואח"כ לפי שמייירי כאן מתיקון הנוקבא מלכות שמים לזה יש כאן ימי הטהרה מספר שם ב"ן שהוא נוקבא מלכות. וכן שבעים ימי טהרה ג"כ לשם ב"ן, וס"ה עולם ס"ו ימי טהרה לתיקון המלכות, ובאלו ימים תשב על

דמי טהרה והבן. 'בן בית' ח"ב דף כד מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

ע"ש.

וזהו הטעם שאמר ואם בלשון ספק, כי הקב"ה היה חושב כביכול שמדת הדין לבד מספיק לעולם, כנודע שהגבורות והדינים שהם בחינת צמצום יותר טוב לעולם מרחמים וחסדים שנתפשטו בלי גבול וצמצום כנודע. לזה אמר בלשון ספק ואם נקבה תלד.

אלא אח"כ כשראה הקב"ה כביכול שלא יוכל העולם לסבול גודל הדין שיתף בו מדת הרחמים. וזהו פרשת אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' ר"ל אדם עולה שם מ"ה וזהו לידתו כנודע. והאדם זה הוא ז"א קדישין כדאיתא בע"ח (שער לאה ורחל פ"ז) ע"ש. נמצא שמייירי כאן מראשית הבריאה לזה אמר ואם נקבה תלד והבן.

וטמאה שבועים כנדתה ר"ל כדכתיב אצל מרים הנביאה 'יאמר ה' אל משה ואביה ירוק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

ר"ל, הקשה רבינו האר"י זלה"ה, למה אמרו כאן ואם שהוא לשון ספק. אלא כמו שכתבתי כבר בשנה העברה על הפסוק אשה כי תזריע וילדה זכר מיירי מהתחלת ראשית בריאת העולמות. לזה התחיל כאן ואם נקבה תלד כנודע שהתחלת ראשית הבריאה, בחינת נקבה יצא תחלה, כדאיתא בע"ח (שער טנת"א פ"ג) הרי נולדה נקבה עתה תחלה ע"ש. וכן איתא בע"ח (בשער שבירת הכלים פ"ה) כשרוצה הקב"ה להוציא מ"ה וב"ן, שהם ענפי ז"א, אז היה היחוד ע"ב עם ס"ג הפנימי, שהם חו"ב ממש. ואז נברא העולם במדת הדין, ויצאה בת תחלה, שהוא שם ב"ן, ואח"כ היה היחוד הב' והולידו בן זכר, שהוא שם מ"ה, והוא מדת הרחמים ונתקיים העולם, כמאמר רז"ל (ב"ר יב טו) עה"פ 'ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים' (בראשית ב ד), 'ארץ' תחלה, שהוא דין, ואח"כ שיתף בו 'שמים', שהוא רחמים

דינים והנהגות בימי ספירת העומר

ג. [מי שהוא אונן ר"ל] אסור לספור ספירת העומר.⁽¹⁾
'שולחן הטהור' סימן עא ס"ו
ד. אסור לגלח בימי עומר מן ערב פסח עד ערב שבועות⁽²⁾, והמגלח בל"ג בעומר הוא עבריין ועובר על דברי מרן האר"י ז"ל⁽³⁾ ששקול כשבעים סנהדרין של משה רבינו ויותר⁽⁴⁾.
'שולחן הטהור' סימן רס ס"ח

א. יש מנהג קדוש קדום ממנהגי ירושלים הקודמים שאין אומרים תחנון בכל ימי הספירה^(א) וכך אנו נוהגין⁽²⁾, אבל יש שם למנצח ועקידה ואל ארך אפים ותפלה לדוד. 'שולחן הטהור' סימן קלא ס"ב
ב. בפסח שני אין שם תחנון⁽³⁾ אבל יש למנצח ועקידה⁽⁴⁾ ואל ארך אפים, ובל"ג בעומר אין שם תחנון⁽⁵⁾, אבל יש שם עקידה ולא למנצח⁽⁶⁾ ולא אל ארך אפים.
'שולחן הטהור' סימן קלא ס"ח

מסגרת השלחן

ד. בענין אמירת העקידה כתב רבינו שם בור זהב - ועיקר המנהג שכתבתי (סימן א סק"א) בכל יום שאין בו אמירת תחנון מן הדין והלכה, אין בו אמירת עקידה, ע"כ. משא"כ בפסח שני ובל"ג בעומר שאינו מן הדין והלכה אמרין עקידה.
ה. כדאיתא ברמ"א (סימן קלא ס"ו, סימן תצג ס"ב) בשם המהרי"ל, וכ"ה בשעה"כ (ספירת העומר דרוש יב) - ענין ל"ג לעומר שאסור בהספד ותענית ובנפילת אפים.
ו. כ"כ הפר"ח, ובשכנה"ג (סימן קלא ס"ב) שלמי ציבור (דף קד): וסידור הרב בעל התניא. דלא כפמ"ג (סימן תצג א"א סק"ג).
ז. כ"כ בספר נהר שלום, מובא בביתא"ל (סימן תפט ס"ח ד"ה בלא ברכה), והביא שם מ"ש מן נודע ביהודה (או"ח סימן כז) שנסתפק בזה, וכתב שיספור בלי ברכה כדי שלא יפסיד שאר הימים, אמנם לשיטת רבינו דאם שכח לספור יום אחד מותר לספור בשאר ימים בברכה, אין לאונן היתר לספור ספירת העומר.
ח. מש"כ רבינו ערב שבועות, כדאיתא בנהר שלום (דף לג). למרן הרש"ש ז"ל - ובענין הגלוח בימי העומר צריך להזהר לשמור נאד שלא לגלח בשום אופן אלא ביום מ"ט וכמנהג האר"י זלה"ה, ולא כמ"ש קצת מקובלים אחרים לגלח במ"ח [עייני בשעה"כ (ספר"ע דרוש יב) בהגהת מהרש"ו (אות ג) שהמהרה"ו היה מגלח במ"ח לעומר, ע"ש טעמון]. כי ענין המוחין של העומר בפני עצמם וענין השערות בפני עצמם ואינם דומין זה לזה, ובח"י יום דמ"ט דשערות לא נמשכה כלל עד יום המ"ט. ונסתפקתי ספק גדול אם חל יום מ"ט בשבת אם מותר לגלח במ"ח, ולא אפשר לי, ולולי שהכרחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח, גם לא התרתי להתן לגלחן קודם שבועות בכמה ימים.
ט. כדאיתא בפע"ח (שער ספירת העומר פ"ז) - מורי זלה"ה, לא היה מסתפר מערב פסח עד ערב שבועות כלל ועיקר, לא בר"ח ולא בל"ג בעומר, ואמר לי הטעם שלא לגלח בימים אלו, כי כבר ידעת וכו', ע"ש. וכ"ה בשעה"כ (שם דרוש יב) - ענין הגילוח במ"ט ימים אלו לא היה מו"ל מגלח ראשו אלא בערב פסח ובערב חג השבועות ולא היה מגלח לא ביום ר"ח איר ולא ביום ל"ג לעומר בשום אופן.
י. ע"ע בשו"ת דברי יוסף (אירגאס, סימן א' וה') על פסקי מרן האר"י ז"ל, ועוד נאריך בזה בהקדמה לשו"ת ט.

א. מנהג זה מובא בספר שערי ירושלים (לר' משה נוסבויס, שער ט מנהגי הארץ, לבוב תרל"א) - בכל חודש אייר לא יאמרו תחנון בכל א"י על אשר חגגו בו פסח שני מלפנים, ע"כ.
ב. בור זהב שם הוסיף - וכך אנו נוהגין על פי מורי דודי רבינו צבי [מזידיטשוב] ואין לשנות. רבינו לא כתב הטעם מדוע אין לומר תחנון בימי הספירה, ויש לומר בזה מכמה צדדים, או משום דכידוע שענין נפילת אפים הוא סנה גדולה, כמבואר בדברי רבינו בור זהב (סי' קלא ס"א) בשם הוהר, וכו' ז" (שם סק"ג) כתב כי כל המיקל בו משובח שהוא סנה גדולה ובדבר קל דוחין אמירתו, לכן בימי הספירה שהם ימי אבלות, שבאותו זמן מתו תלמידי ר"ע (יבמות סב: שו"ע סימן תצג) לכן אין אומרים תחנון. וכדאיתא בבלבוס (סי' קלא ס"ד) שכתב הטעם שאין נפ"א בבית האבל, וז"ל: כי הטעם בבית האבל כטעם שאין נפ"א בלילה שלא להגביר כח הדין ח"ו, כי האבל כבר מדת הדין מתוח כנגדו והוי כמו קיצוץ ח"ו.
אויש לומר משום ימי הספירה הם ימי הקטנות כדאיתא בפע"ח (שער חג המצות פ"ח) ובשעה"כ (ענין פסח וספה"ע דרוש יב) והאריך בזה בנהר שלום (דף לב). למרן הרש"ש ז"ל. וכתב רבינו בהיכל הברכה (ריש פ' אמור) וז"ל: יזהר שלא יפול על פניו בעת הקטנות היינו עם הכוונה הידוע.
או י"ל דהטעם הוא כמ"ש הרמב"ן (ויקרא כג לו) והימים הספורים ביתים כחולו של מועד. ובספר עולת החדש (רמזי אייר אות יח) לאא"ז הר"ק רבי חיים יעקב דומינין זצ"ל אב"ד עיר חדש, כתב - מן דברי הרע"מ (בהעלותך קנב): איכא למשמע מנייה שמן ר"ח ניסן עד כ"א דר"ח אייר דין אחד להם, ועל פי זה מנהגא שלא לאמר נ"א ותחנון עד כ"א אייר, ועוד שבלי זה מבואר בספרים שכל ימי ספירה הרי הוא כמו חול המועד [עייני רמב"ן (ויקרא כג לו)], וכן ראיתי מאנשי מעשה שלא אמרו נ"א עד אחר חג השבועות וכו', ע"ש.
ג. בור זהב שם הוסיף - כך הסכימו אחרונים. והם השכנה"ג כמובא בשלמי ציבור (דף קנא), פרי חדש (סק"א), א"ר (סימן קלא סק"ד), ובאשל אברהם (ד"ה הנהגין) - דהנהגים שלא לומר תחנון בפסח שני, הגם שכולנו טמאי מתים ועלתה שיח שפתותינו בראשון במקום פסח בומנו בודאי, מכל מקום נכון לעורר זכות פסח שני שהיה נעשה בזמן שבת המקדש היה קיים, ומ"מ אומרים למנצח ע"ש, וכ"ה בסידור הרב בעל התניא כמבואר בשער הכולל (פ"א סק"ח).

ואיש פי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא. ואם מפאת פניו

ימרט ראשו גבה הוא טהור הוא (יג מ-מא).

ודאי 'טהור הוא'.
ואמר אף שהיו מדרגות גדולות הללו, אעפ"כ לא צריך להאמין לעצמו שהוא איש צדיק כזה, ולומר שבדאי לא יחזור לסורו עוד ח"ו, אלא דייקא אל תאמין לעצמך עד יום פקודתך, והא ראייה מהפסוק דלקמן 'וכי יהיה בקרחת או בגבחת הזה נגע לבן אדם' כלומר שיהיה טמון בלבו נגע רע נגד הש"ת, והוא 'לבן' נגד בני אדם, בבהירות נפלא נגד בני אדם, וג"כ 'אדם' הוא בסוד קליפת נגה דקה מן הדקה, אז תדע 'פורחת היא בקרחתו או בגבחתו' והבן. ע"כ שמעתי מאדוני אבי מורי ורבי זלה"ה.
בן ביתי מרבינו אליעזר צבי מקאמורנא

מאת הש"ת שיתן לו יראה ופחד לפני הש"ת כמו מלאך אלהים, ועבור זה לא ירגיש עוד מהבלי פיהם של רשעים הללו. ותכף נענה מן השמים, והיה עליו יראה ופחד מהש"ת, עד שנפלו ממנו כל השערות של ראשו וקנו, שלא נשאר על גופו הטהור שום שער אחת בסוד 'ואנכי איש חלק' (בראשית כז יא), והוא מגודל יראה ופחד מהש"ת.
ומזה הענין היה רבינו דודי זקני דורש הפסוק הזה 'ואיש כי ימרט ראשו' כלומר 'ואיש' כשיהיה איזה איש שימרט ראשו' מחמת פחד הש"ת 'קרח הוא' מכל השער של גופו, בדאי 'טהור הוא' בלי שום ספק, ומכ"ש שנראה בצדיק הזה ש'מפאת פניו' עבור אהבת הבורא ב"ה נמרט ראשו 'גבחת הוא'

רצה לומר שמעתי מאממ"ר הרב הקדוש רבי יצחק יהודה יחיאל זלה"ה ששמע מרבו דודי רבינו הקדוש איש אלהים מו"ה רבי צבי מזידיטשוב זלה"ה, מעשה שהיה איש צדיק וטהור רבי חיים חייקא מעיר אמדור שבארץ רוסיא, שעמדו עליו פוחזים ורקים, עזות פניהם ענתה בהם, רשעים גמורים, ואמרו עליו על הצדיק הזה דברים כאלה שאסור לדבר אפילו על רשע גמור. וזה היה עבור שהיה נוסע לצדיק הקדוש אספקריא המאירה רבינו רבי דוב בער המגיד ממעורטש זלה"ה, והיה לצדיק הזה חלישות הדעת גדולה מכל זה, עד שהיה מפחד שלא יפול ממדרגתו ח"ו.
לימים היה הצדיק הזה מחזיק בעבודתו הגדולה, ובקש

וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֶת כָּל בְּשָׂרוֹ (ויקרא טו טז)

ענין טבילה במקוה

חדשה.

מצות עשה של טבילה במקוה

מצות עשה שייטבול כל טמא שבעולם בארבעים סאה מים מכוונסין באשבורן, או מעיין בזוחלין ויטהר, שנאמר במצות שכבת זרע (ויקרא טו, טז) 'ורחץ במים את כל בשרו', ובאה הקבלה מים שכל בשרו עולה בהם והוא ארבעים סאה...

אבל אין הכוונה במצוה זאת שיהיה חיוב על הטמא שייטבול, כמו סוכה לולב תפילין, אבל מי שירצה ליטהר מטומאתו צריך להתנהג בדרך הטהרה הזאת, אבל אם רוצה לעמוד בטומאתו ואינו נכנס למקדש, ואינו אוכל קודש, עומד והרשות בידו, והוא כמו מצות שחיטה וכדומה.

ומכל מקום אין זה מדת חסידות כי הטומאה מאוסה, ונהיה מקוה אהוב, ונפשו של אדם מתעלה ומזדככת על ידי טהרת המקוה. ולכן נוהג מצוה זאת בכל מקום ובכל זמן, אף שאין אפר פרה, שמצוה על כל טמא אם ירצה להיות טהור שייטבול במקוה, וכל הטובל במקוה מטומאתו, אף בזמן הזה מקיים מצות עשה מרמ"ח מצוות, ונפשו מזדככת כדברי רבינו הקדוש בעל החינוך (מצוה קעה).

רששי המצוה, עיון בדברי מרן אלקי הבעש"ט ובדברי מרן אלקי הארי ז"ע, והספרים פתוחים כי כונת המקוה הוא בגבהי מרומים, אשרי היודעים והזוכים אליה... ונהג בכל מקום ובכל זמן לענין אם טבל במקוה, מקיים שני מצוות עשה של תורה.

'אוצר החיים' ויקרא קכא.קכג.

מקוה של מי גשמים

נהרות שאינם מושכין אלא עומדין ונתהו ממי גשמים, ורובן בוודאי מי גשמים, ונקראין במדינות אונגריין רוטעס, ובכאן נקראין 'וועריס', והם זוחלין נעין ונדון, ואין להם חומה סביב, ואפילו אינם יבשים לעולם הם מי מקוה הזוחל, ונדה ויולדות הטובלין בהם בניהם בני נדות והם חייבין כרת, והמורה להם להתיר בר נידוי הוא ורשע מיקרי, וכך פסק הגאון הקדוש מוהר"ר משה תמר מאוהעל זצ"ל.

'מעשה אורג' פרה ח, ט וע"ע באריכות גדול 'מעשה אורג' מקוואות א. ח.

במקום שלא נמצא מקוה

בעל קרי אסור בכל דבר קדושה זהו מתקנת עזרא, אבל מצוה לטבול ולהרץ שלא יאמר דבר קדושה בעוד טמאתו עליו, אם לא מאונס ודוחק גדול, כך פסק האר"י (ראשית חכמה שער אהבה פי"א), ומרן הבעש"ט הזהיר מאד אף באונס ודוחק שייטבול בהכרח פי"א, ואם הוא במקום שלא נמצא מקוה באין פנים, תיקן מרן הריב"ש זללה"ה רחיצה לירחוף בדילוג, ולכוון בכל אות בסדרן יו"ד ה"י ויו"ו שני פעמים, ואח"כ ירחץ עשר פעם על ימין, ויכוון יו"ד ה"י ויו"ו ה"י, וכן על שמאל.

'שולחן הטהור' פח. ב.

הטבילה מטהר נפשו ורוחו ונשמתו

ראוי להזהר בטבילה בכל עת, שמטהר נפשו ורוחו ונשמתו, ונשמר בלילה ממקרה לילה, ונתקדש ונעשה בריה

ישראל שלא יתפללו ולא יברכו שום ברכה בלי טבילה, ופשטה תקנה זאת, וקיבלו אותן כל המון ישראל, אפילו עמי הארץ היה נוהרין בה, עד שתקנה זאת היה גודר את המון מעבירות חמורות.

ותקנת עזרא לדברי תורה בטלה מעיקר הדין, אבל תקנת ב"ד שלאחריו לתפילה לא בטילה, ואין אליהו יכול לבטלה, ומה שהאידנא הוא רפיא ביד המון, הוא בעונותינו שגברה החולשה והחולאת, ותפסו אותו לסכנה, בפרט בימי החורף, ובכפרים שהוא בודאי סכנה, ולכן רפיא בידם. אבל זכי נפש זהירין הרבה בזה, כי מעיקר הדין אסור להתפלל עד שייטבול, וגם לדברי תורה צריכין ליהרר מאד, והרואה קרי ביום הכיפורים חייב לייטבול, ויראה זרע יאריך ימים.

'מעשה אורג' ברכות ג. ד.

התגלות ההארה אינה אלא לזהיר בטבילה

מי שאינו זהיר בטבילה, בין בעת הצורך, ואפילו שלא בעת הצורך, מראה לנפשו שחסר מכל טוב, וכל תורתו משפה ולחוץ כדואג, וכל עניניו ומצותיו הם שלא לשמה, שאין הארה העליונה המתוקה מתגלה, אלא לזהיר בטהרות המקוה.

'פני זקן' מקוואות ז, ז.

'שולחן הטהור' פח. א.

מנין הטבילות

יטבול שנים או שלשה פעם, ואם להמשכות טהרה יטבול שלשה עשר פעם, כמבואר הכוונה בדברי מרן האר"י, ויש כוונה לשלשה פעם י"ג ע"י הצרופין.

'פני זקן' הקדמה לפירוש המשניות

כוונת ב' טבילות לכבוד שבת

צריכין לטבילה שני טבילות, אחד להפשית בגדי חול, ויכוין בכלי מקוה 'אלף ה' יוד ה', להסיר ממנו קליפות נגה ויצר הרע, וטבילה שניה יאמר בפה מלא 'לכבוד שבת', ויכוין לכבוד"ד, סוד י"ה הו"ה אה"ה יחוד אבא ואמא...
'זהר ח"ד ח"ד דף קע.

טבילה של תקנת עזרא לא בטלוה אלא לדברי תורה אבל לתפלה צריך מתקנת ב"ד שלאחריו

עזרא תיקן טבילה, שראה ברוח קדשו, שיתבטל בגלות

כל דיני טומאת וטהרות, וטהרה הוא ענין גדול לאנשי צורה זכי הנפש, שכמעט שנעשין בריה חדשה, ומתחדש לו מוחין חדשים והארה יתירה בטבילה וטהרה, ולכן ראה ליגזור על בעלי קריין, כדי שיהיה הטבילה מצויה, ולא ישתכח תורת טהרה וטבילה מישראל, וגם שיהיו ישראל קדושים ופרושים בקדושה. ותקנת עזרא לא היה אלא על תלמידי חכמים, שלא ילמדו דברי תורה בלא טבילה, אפי' קריאת שמע אסור ליקרות, ונדחה מצות עשה מפני גזירתו, אבל על תפילה וברכות ושאר דברי קדושה לא גזר עזרא כלל וכלל.

ולא פשטה גזירתו בכל החכמים, שהיו מתבטלין מדברי תורה, ועמדו בית דין שלאחריו, ועשו תקנה קבוע לכל המון

בסייעתא דשמיא

ושאלדני את משיח, אימתי אתי מר? והשיב לי:
בוא דעת נשת שיהפירם לימוד, וימלך בעולם, ויפייס משפחותי התיבה

לרגל הילולת
'מפרש תורת הבעש"ט' מרן רבינו הגה"ק
רבי יצחק אייזיק מקאמרנא ז"ע
בעל 'זיכר הברכה'

יריד ספרי החסידות
מכר ענק של כל ספרי בעל הילולא וספרי חסידות קאמרנא מכל המרחצות ודוחצאות במחירי יריד בלתיים שלא יחזור שוב

חידוש השנה!
הקלו אבינוס חרדי ויחידו
מחייבין משה'רש"ש ויחידו
הקלו אבינוס חרדי ויחידו
הקלו אבינוס חרדי ויחידו

החידוש המקיים אי"ה
בארץ המרוחז מחזיר בניין מוסדות קאמרנא באר"י ק'
כתובת: רחוב ארזי הבריה 48 ירושלים
בימים: ראשון שני פרשת אמור
ט' - י' באייר תשפ"ג
שעות פתיחה נרחבות: 17:00 - 23:00 בערב

מוקד מכירות ארצי 074-796-2080 שילחה 5
אמארות נשמריות 727 חרדי ויחידו

'הגבית משמעותית'
לכא הדין בלי הילולא
'החומש חן' יכל הברכה
מנחם מנדל
התלמידות חן כותב ויחידו חן כול
מיום חרדי ויחידו
התלמידות חן כותב ויחידו חן כול